

In memoriam Marius van Harten

Hoe lang ik Marius ken weet ik niet precies.

Wat ik wél precies weet, is dat ik vijftig jaar geleden lid werd van de Utrechtse fietsclub RTC De Domstad. En niet veel later werden ook Alfred Hendriks, Jarich Renema, Kor van Hulten én Marius lid van die club. Wij vijven behoorden bij de betere fietsers van De Domstad, en reden met gemak tochten van twee-, drie-, soms vierhonderd kilometer.

Geen wonder dat we elkaar regelmatig tegenkwamen bij die tochten, en al gauw waren we een vriendengroep die vaak samen fietste. Bovendien zaten we een paar jaar later ook alle vijf in het bestuur van de club. Ik was al eerder penningmeester, maar toen Marius lid werd hadden we al gauw door dat hij een betere penningmeester zou zijn dan ik. Ik had weliswaar HBS-B gedaan, maar was met een vijf voor rekenen met de hakken over de sloot door het toelatingsexamen gemazzeld. Marius was afgestudeerd econoom, dus die keuze was snel gemaakt. Ik mocht daarna nog tien jaar secretaris zijn.

Wij hadden altijd allebei vrij op Goede Vrijdag. Die vrije dag benutten wij meestal om een z.g. sterrit van 120 km naar Schalkwijk te rijden, waar in het café bij de pont aan de overzijde van Culemborg een stempelpost van de Domstad werd ingericht. Ik herinner me dat ik daar over de Lekdijk altijd achter Marius reed, want hij moest mij uit de wind houden omdat ik hem anders niet kon bijhouden. Want hij was groot en beresterk, en kon geweldig hard in de wind fietsen. Ik was twintig kilo lichter en waaide bijna van de dijk af, maar achter hem kon ik het net volhouden.

Maar als het bergop ging, dan had Marius het zwaar, met zijn 20 kilo extra.

Bij de fietstochten met z.g. voorrijders die De Domstad organiseerde, zoals de 300 km lange Heksentoer, was hij een vaste waarde. Zodra we tegenwind kregen zette Marius zich op kop en sleepte het peloton veilig naar de finish.

Ik heb heel veel met Marius gefietst, maar hij fietste ook grote afstanden alleen. Elk jaar naar zijn zwager in Oostenrijk, en ook elk jaar de Friese Elfstedentocht die hij zo'n veertig keer reed.

Maar wij hebben dus ook heel veel samen gefietst. In * Noorwegen de Telemark Tours, elk jaar * Luik-Bastenaken-Luik, de * Waalse Pijl, * Parijs-Roubaix, * Parijs-Brussel, * Utrecht-Brussel-Utrecht. Ik heb hem vergezeld in zijn eerste etappe van een soort Ronde van Nederland. Die etappe ging van Utrecht naar Den Helder, waar hij de volgende dag op de boot naar Texel stapte om te eilandhoppen naar Schiermonnikoog.

Tallose malen hebben we ook gewoon samen ritten gereden over de Utrechtse Heuvelrug of in het Groene Hart van de randstad.

Marius was een enorme doorzetter en kon geweldig afzien. Maar soms ging hij ver over zijn grenzen heen, en kwam hij meer dood dan levend aan in de finishplaats.

Ook tijdens de **Honderd Cols**, de zwaarste fietstocht ter wereld van 4000 km, die ik twee keer met hem fietste, gebeurde dat een paar keer. Eén keer in de Pyreneeën werd hij 's avond zo ziek van vermoeidheid dat ik hem de volgende dag op de trein heb gezet naar Carcassonne, onze etappeplaats een dag later. Toen ik hem daar de volgende dag ontmoette, was hij weer kiplekker, en bekende hij dat hij helemaal niet in die trein had gezeten, maar gewoon om de bergen heen de kortste weg naar Carcassonne was gefietst.

In zijn eerste Honderd Cols hadden we een behoorlijk lange laatste etappe. Die was vooral lang omdat we per se de volgende dag in Luxemburg wilden zijn, waar mijn echtgenote ons op zou halen. Hij was zo vermoeid van die laatste etappe, dat hij geen hap door de keel kreeg en de volgende dag ziek op de fiets zat. Vijftig kilometer voor Luxemburg was hij niet meer vooruit te branden. Gelukkig zag ik een vervallen schuurtje met hooi er in. Daar heb ik hem in het hooi gelegd met de belofte dat ik hem 's avonds zou komen ophalen met de auto.

Toen ik daar die avond met mijn echtgenote arriveerde stond hij vrolijk naar ons te zwaaien, en was hij weer helemaal de oude.

Maar in zijn tweede Honderd Cols was het precies andersom. In de buurt van Briançon werd ik met diarree wakker, en hield het ontbijt niet binnen. Marius sleepte mij de Galibier over, en aan de ander kant was ik na de koffie weer helemaal opgeknapt.

Die Honderd Cols werd trouwens georganiseerd door RTC De Domstad. Later werd die ondergebracht in een Stichting, waarvan Marius, Alfred en ik jarenlang het bestuur vormden.

Tja, die Honderd Cols het is een prachtige, maar loodzware tocht. Als je iemand goed wilt leren kennen moet je de Honderd Cols met hem fietsen. Het is zo zwaar, dat je elkaar meemaakt in je meest kwetsbare momenten.

In de laatste nieuwsbrief van de Honderd Cols Stichting stond een artikeltje waarin gesteld werd dat er twee mogelijkheden zijn als je met iemand anders de Honderd Cols rijdt: óf je wilt elkaar na afloop nooit meer zien, óf je bent vrienden voor het leven.

Dat laatste is met ons gebeurd. Vrienden voor het leven.

Aan dat leven, en dus ook aan de vriendschap. Is nu een einde gekomen.

Dankjewel Marius, voor al die jaren vriendschap.